

hentelse af nogenlunde grundige og ordentlige Oplysninger om Dødeligheden blandt Arbejderne i de forskjellige Erhvervsklasser. Det var jo netop Hovedsagen ved det Forslag, den ærede Regjering fremsatte i 1884, at dette Forarbejde slet ikke var gjort, og derfor bleve Præmierne, der vare grundede paa Tarifferne i Livforsikringsanstalten af 1871, nødvendig for høie. Jeg tror derfor ikke, at Ministerens indirekte Dom over Regjeringens Fremgangsmaade den Gang ved, ganske uden de specielle Forberedelser, som den ærede Minister nu anerkjender for saa nødvendige, at fremsætte et saadant Forslag, dermed er skaffet ud af Verden.

Chr. Jensen: Ja, Tiden er jo saa langt fremrykket, at jeg ikke skal indlade mig paa vidtløftig at gjennemgaa Lovforslagets Paragrafer, men jeg kunde dog ønske at gjøre en Bemærkning netop til den Sag, der nu er under Omtale. Jeg havde i Fjor ved 2den Behandling af Lovforslaget om Hjælpekasser Leilighed til at glæde mig over en Bemærkning fra den høitærede Kultusminister om, at man i en nær Fremtid kunde vente et Forslag om Alderdomsforsørgelse. Jeg skylder i Sandhedens Interesse at fremsætte dette, for at man ikke senere, hvis jeg tang stille ved denne Leilighed, skulde misforstaa min Tausshed. En Alderdomsforsørgelseslov har altid staaet for mig som en af de største, men ganske vist ogsaa som en af de vanskeligste sociale Opgaver, som man kunde stille sig paa dette Lovgivningsomraade. Jeg veed, at der er ingenjohelst Reform, der vil være smukkere eller bedre, hvis man kunde opnaa et Resultat, end at støtte de gamle, de udslidte Arbejdere, dem, der ikke mere kunne virke med deres Hænder og ernære sig. En saadan Opgave er noget af det Smukkeste, og det maatte være en Ære for en Regjering at løse den. Jeg har havt den samme Opfattelse, som flere ærede Medlemmer her i Dag have havt, idet jeg nemlig har følt mig nedslaaet ved den høitærede Indenrigsministers Svar, og jeg kan ikke sætte de to Udtalelser i Forbindelse med hinanden — det, som den høitærede Kultusminister udtalte i Fjor, og det, som den høitærede Indenrigsminister udtaler i Aar — jeg synes, de komme i Modstrid med hinanden. Da jeg udtalte min Glæde over disse Udtalelser fra den høitærede Kultusminister, blev der ikke fra den høitærede Kultusminister sagt, at jeg havde et feilt Haab. Nei, han sagde tværtimod, at man maatte arbejde derhen imod, men at der skulde sig Vanskeligheder

i Veien, og særlig henpegede han paa de pekuniære Vanskeligheder, idet der jo skulde skaffes Midler tilveie dertil, kunde disse Midler skaffes tilveie, lod det til, at der ikke var Noget til Hinder fra Regjeringens Side, saa vilde man gjøre alt Muligt for at sætte et saadant Lovforslag igjennem. Den høitærede Indenrigsminister har jo heller ikke bestemt sagt, at han ikke vilde arbejde paa dette Forslag; men der er et gammelt Ord, der siger, at det er Dysten, der driver Bærket. Jeg har derfor følt mig meget mistroelig ved at høre, at den høitærede Indenrigsminister ikke har den Dyst, den Interesse, som absolut skal til for at føre noget Saadant igjennem. Jeg er overbevist om, at havde den høitærede Indenrigsminister Overbevisningen om det store Gode, det vilde være for Befolkningen, havde han Overbevisningen om, at det var en Sag, som det var værd at ofre Noget for at sætte igjennem, saa vilde han nok stille sig de Vanskeligheder, der ere for Die, men kun for at bekæmpe disse Vanskeligheder, kun for at seire over dem. Jeg skal nu ikke opholde mig nærmere derved. Jeg har kun villet præcisere, at jeg staaar paa samme Standpunkt som i Fjor. Efter min Overbevisning stiller jeg den Reform høiere, den er meget større og har en meget større Betydning for hele Samfundet end Sygekasseloven og Forsikringsloven; det er min Overbevisning, at Samfundet vilde føle sig vel tjent derved. — Der er en anden Sag, vi havde for i Fjor, som jeg ogsaa havde tænkt mig, at der kunde indsættes en Bestemmelse om her. Det er Spørgsmaalet om Eftergivelse af Fattighjælp. Der er jo meget delte Meninger om denne Sag. Man kan jo ogsaa her forlange for meget, men i Udvalget var man dog Uensammen enig om at ville yde Noget. Fra den Side, paa hvilken jeg staaar, vare vi dog villige til at sige, at naar en Mand i 5 Aar ikke havde nydt Fattighjælp, skulde den Hjælp, han havde nydt for den Tid, ikke falde ham til Last. Det er efter min Mening urigtigt og urimeligt at tænke sig, at det at en Mand en Gang har maattet ty til det offentlige Fattigvæsen og har faaet en ringe Hjælp af det, skulde hæfte paa ham for Livstid. Jeg er ikke tilfreds ved ikke at finde dette omtalt her. Jeg synes, at der havde været Leilighed her til at klare dette Spørgsmaal, da Grundloven dog siger, at Fattighjælp kan eftergives; men under hvilken Form og efter hvilke Regler Fattighjælp kan eftergives, det mangle vi Bestemmelser om. Ja, jeg har kun villet klare mit Standpunkt, og jeg skal dermed slutte.